

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **Ing. Z. V.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011, č.j. 2011/66361-421, t a k t o :

I. **Žaloba se z a m í t á .**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 8.12.2011, č.j. 2011/66361-421, žalovaný zamítl odvolání žalobce do usnesení ze dne 15.8.2011, č.j. HKA-35564/2011-2T, kterým Úřad práce ČR, krajská pobočka v Hradci Králové (dále jen „úřad práce“) podle ust. 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu v platném znění (dále jen „správní řád“) zastavil řízení ve věci nároku na podporu v nezaměstnanosti, zahájené podáním žalobce ze dne 12.1.2011. V jeho odůvodnění uvedl, že pravomocným rozhodnutím úřadu práce ze dne 5.4.2011, č.j. HKA-2171/2011-2T, bylo podle ust. § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti v platném znění (dále jen zákon o zaměstnanosti“) rozhodnuto o nezařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.7.2011. Úřad práce proto podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil řízení ve věci žádosti o podporu v nezaměstnanosti z důvodu její zjevné bezpředmětnosti.

Dále v odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že k odvolání žalobce jako odvolací orgán přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy a přihlédl k námitkám v odvolání uvedeným. Dospěl k závěru, že nejsou dány důvody pro jeho zrušení a vrácení k novému projednání. Konstatoval, že žalobce nebyl zařazen do seznamu uchazečů o zaměstnání. Citoval ust. § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti a uzavřel, že nebyla splněna základní podmínka, aby mohl být nárok žalobce na podporu v nezaměstnanosti předmětem řízení a jeho žádost o podporu v nezaměstnanosti se tak stala zjevně bezpředmětnou. Nad rámec uvedených důvodů žalovaný konstatoval, že pokud by úřad práce řízení nezastavil, musel by ze stejných důvodů podporu nepřiznat.

Žalobce se ve svém podání ze dne 20.12.2011, doručeném Městskému soudu v Praze, které označil jako „Žádost o přivolení s rozšířením žalobního návrhu na zrušení dalších rozhodnutí žalovaného“, domáhal jednak zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011, č.j. 2011/40339-421, a jemu předcházejícího rozhodnutí úřadu práce ze dne 5.4.2011, č.j. HKA-2171/2011-2T, jednak zrušení dalších rozhodnutí žalovaného, konkrétně rozhodnutí ze dne 8.12.2011, č.j. 2011/66361-421 a jemu předcházejícího rozhodnutí úřadu práce ze dne 15.8.2011, č.j. HKA 35564/2011-2T. Městský soud v Praze svým usnesením ze dne 6.12.2012, č.j. 4 Ad 93/2011-24, žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011, č.j. 2011/66361-421, postoupil k dalšímu řízení a rozhodnutí Krajskému soudu v Hradci Králové jako soudu příslušnému.

Jak vyplývá z obsahu žaloby, žalobce se domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.12.2011, č.j. 2011/66361-421, i jemu předcházejícího rozhodnutí úřadu práce a namítal, že napadené rozhodnutí žalovaného je důsledkem protiprávního postupu v dříve napadených rozhodnutích. Jestliže soud dříve napadená rozhodnutí zruší, je namístě zrušit i navazující právní akty, jejichž platnost je odvozena z původní platnosti právních aktů předešlých. Dále připomněl, že správní řízení bylo vedeno z moci úřední se zamýšleným výsledkem uložit žalobci strpět své nezařazení do seznamu uchazečů o zaměstnání.

Žalobce poukázal na to, že v řadě kasačních rozhodnutí je citováno ust. § 3 a ust. § 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Nesouhlasil se stanoviskem žalovaného, jak ho uvedl ve svém vyjádření ze dne 19.9.2011, že důkaz o ukončení pracovního poměru ke dni 11.1.2010 nenavrhl. Tvrdil, že předložil listinu a čestné prohlášení, obsahující jmenovité označení osob, které tento právní úkon realizovaly. Bylo tedy povinností žalovaného tyto důkazy provést, když řízení bylo zahájeno z moci úřední. I kdyby žalobce svědky nenavrhl, měl je žalovaný určit, vyhledat a předvolat k podání svědeckví.

Dle žalobce je nesporné, že pracovní poměr je vždy ukončen dřívějším právním úkonem, existovala tedy důvodná pochybnost o to, že následné druhé zrušení pracovního poměru se nemůže uplatnit jako právní důvod k zániku pracovního poměru. Do konečného soudního rozhodnutí v této otázce platí fikce

ukončení pracovního poměru, plynoucí z ust. § 20 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce v platném znění (dále jen „zákoník práce“). Proto žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i jemu předcházejícího rozhodnutí úřadu práce.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 23.2.2012. Nejprve popsal skutkový stav věci ve shodě s obsahem napadeného rozhodnutí. K uplatněným odvolacím námitkám uvedl, že u Městského soudu v Praze podal žalobce žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.6.2011, č.j. 2011/40339-421, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí úřadu práce o nezařazení do seznamu uchazečů o zaměstnání (HKA-2171/2011-2T ze dne 5.4.2011) podle § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o zaměstnanosti.

Žalovaný označil za nesporné, že pokud žalobce nebyl zařazen do seznamu uchazečů o zaměstnání, nestal se uchazečem o zaměstnání a nesplnil podmínky dané v ust. § 39 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, z nichž by mu vznikl nárok na podporu v nezaměstnanosti. I když žalobce tvrdil, že jeho pracovní poměr skončil dne 11.1.2011 zrušením ve zkušební době, doklady o ukončení pracovního poměru jednoznačně prokazují, že jeho pracovní poměr trval od 13.9.2010 do 3.2.2011. Následně úřad práce vydal rozhodnutí o nezařazení žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání, které žalovaný potvrdil. Protože za těchto okolností žalobce nesplňoval základní podmínku pro nárok na podporu v nezaměstnanosti, jeho žádost se stala zjevně bezpředmětnou. Proto bylo správní řízení, zahájené dne 12.1.2011 podáním žádosti o podporu v nezaměstnanosti, zastaveno.

K odvolacím námitkám týkajícím se ukončení pracovního poměru ke dni 3.2.2011 žalovaný konstatoval, že pokud žalobce pokládal tento úkon ze strany zaměstnavatele za neplatný, mohl podat ve lhůtě dané v § 72 zákoníku práce určovací žalobu. Správní orgány vycházely ze žalobcem předložených dokladů, a z nich vyplynulo, že pracovní poměr byl ukončen ke dni 3.2.2011.

Žalobce zaslal krajskému soudu svoje stanovisko k vyjádření žalovaného datované dnem 11.3.2012. V něm se opět zabýval otázkou ukončení pracovního poměru a poukázal na to, že žalovaný ignoruje zásadní fakt, že ukončení pracovního poměru bylo doloženo listinou vystavenou ING Bank N.V. a potvrzující, že tímto dnem byl den 11.1.2011. K rozhodnutí o platnosti nebo neplatnosti ukončení pracovního poměru však je dle žalobce oprávněn pouze soud. Připomněl, že správní řízení bylo vedeno z moci úřední a opět citoval ust. §§ 3, 50 odst. 2 a 3 správního řádu. Nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že nepředložil důkaz o ukončení pracovního poměru ke dni 11.1.2011. Tvrdil, že vyjmenoval všechny osoby, které tento právní úkon realizovaly, bylo proto na žalovaném, aby důkaz provedl a vyslechl je, když řízení ve věci zahájil z úřední moci.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., když souhlas žalobce i

žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu. Napadené rozhodnutí přezkoumal v rozsahu žalobních námitek uplatněných v žalobě. Po zhodnocení zjištěných skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Jak vyplývá z obsahu správního spisu žalobce podáním doručeným úřadu práce dne 12.1.2011 požádal o podporu v nezaměstnanosti a tentýž den s ním byl sepsán protokol. Z něho vyplývá, že byl žalobce poučen o tom, že při rozhodování o nároku na podporu v nezaměstnanosti vychází úřad práce z evidencí doložených či zjištěných v předchozích evidencích úřadu práce a žalobce svým podpisem potvrdil, že s nimi byl seznámen. Zároveň byl poučen i o svých právech jako účastník řízení ve smyslu ust. §§ 36 a 38 správního řádu. Další záznamy svědčí o tom, že se žalobcem bylo jednáno ještě 19.1., 4.2. a 10.2.2011.

Správní spis dále obsahuje rozhodnutí ze dne 5.4.2011, č.j. HKA 2171/2011-2T, kterým úřad práce podle § 25 odst. 1 písm. a) a odst. 3 písm. a) zákona o zaměstnanosti nezařadil žalobce do seznamu uchazečů o zaměstnání, když z předložených dokladů dospěl k závěru, že v době podání žádosti o zprostředkování práce jeho pracovní poměr trval. Následné odvolání žalovaný svým rozhodnutím ze dne 30.6.2011, č.j. 2011/40339-421, potvrdil. Krajský soud z úřední činnosti zjistil, že žalobce napadl toto rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze a ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 2 Ad 58/2011 dosud nebylo pravomocně rozhodnuto.

Žalovaný dne 15.8.2011 vydal pod č.j. HKA-35564/2011-2T usnesení, kterým dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti o podporu v nezaměstnanosti zastavil, když dospěl k závěru, že žádost o podporu se stala zjevně bezpředmětnou, neboť žalobce nebyl zařazen do seznamu uchazečů o zaměstnání. Odvolání žalobce do tohoto usnesení žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Podle ust. § 39 odst. 1 nárok na podporu v nezaměstnanosti má uchazeč o zaměstnání, který

a) získal v rozhodném období (§ 41) zaměstnáním nebo jinou výdělečnou činností dobu důchodového pojištění podle zvláštního právního předpisu v délce alespoň 12 měsíců (dále jen „předchozí zaměstnání“); překrývají-li se doby důchodového pojištění, započítávají se jen jednou,

b) požádal krajskou pobočku Úřadu práce, u které je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti a

c) ke dni, k němuž má být podpora v nezaměstnanosti přiznána, není poživatелеm starobního důchodu.

Podle ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu řízení o žádosti správní orgán usnesením zastaví, jestliže žádost se stala zjevně bezpředmětnou.

Krajský soud především nemohl přehlédnout, že žalobce svoje žalobní námitky směřoval převážně proti závěrům úřadu práce a žalovaného při posuzování okamžiku skončení jeho pracovního poměru. Hned v úvodu žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí je důsledkem protiprávního postupu v dříve napadených rozhodnutích týkajících se jeho nezařazení do seznamu uchazečů o zaměstnání, a poukázal na jejich návaznost na napadené rozhodnutí o zastavení řízení ve věci nároku na podporu v nezaměstnanosti. I odkazy na ustanovení § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu žalobce zaměřil právě na nedostatečně zjištěný skutkový stav týkající se určení data ukončení jeho pracovního poměru.

Proto krajský soud pokládá za nutné zdůraznit, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkouvává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Úřad práce jako prvoinstanční orgán ve výroku usnesení zastavil řízení s odkazem na ust. § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaný rozhodnutí úřadu práce potvrdil a tím se s jeho výrokem ztotožnil. Krajský soud se v přezkumném řízení vedeném dle § 65 a násl. s.ř.s., může zabývat toliko přezkumem těch výroků, které se staly součástí správního rozhodnutí napadeného žalobou. Pokud se určitý výrok nestal součástí správního rozhodnutí, nelze se posouzením jeho zákonnosti či nezákonnosti v soudním řízení vůbec zabývat. Tím krajský soud jednoznačně vyjadřuje, že se v rámci tohoto přezkumného řízení může zabývat jen otázkou, zda v době rozhodování správních orgánů byl dán důvod pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu a nepřísluší mu posuzovat zákonnost rozhodnutí, kterým tentýž úřad práce rozhodl, že se žalobce nezařazuje do evidence uchazečů o zaměstnání. O této otázce se vede přezkumné řízení u Městského soudu v Praze a ve věci nebylo dosud rozhodnuto.

Dále se krajský soud zabýval otázkou, zda rozhodnutí žalovaného a jemu předcházející rozhodnutí úřadu práce, kterým bylo zastaveno řízení ve věci nároku na podporu v nezaměstnanosti, byla vydána v souladu se zákonem. Podle shora citovaného ust. § 39 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti má nárok na podporu v nezaměstnanosti uchazeč o zaměstnání, který požádal krajskou pobočku úřadu práce, u které je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti. Zákon pro poskytnutí podpory v nezaměstnanosti vyžaduje, aby byly splněny dvě podmínky. Uchazeč musí požádat o poskytnutí podpory a musí tak učinit u pobočky úřadu práce, kde je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Žalobce o poskytnutí podpory požádal na formuláři úřadu práce dne 12.1.2011 a tentýž den s ním byl sepsán protokol ve věci posouzení uplatněného nároku. Dne 5.4.2011, pod č.j. HKA-2171/2011-2T, rozhodl tentýž úřad práce, že se žalobce do evidence uchazečů o zaměstnání nezařazuje a rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 8.4.2011. K jeho odvolání rozhodl žalovaný dne 30.6.2011 tak, že odvolání

zamítl a rozhodnutí úřadu práce potvrdil. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 4.7.2011. Dne 18.8.2011 úřad práce zastavil řízení o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti. Žalobce ke dni vydání tohoto rozhodnutí nebyl zapsán v seznamu uchazečů o zaměstnání a pro nárok na podporu v nezaměstnanosti nesplnil druhou ze dvou podmínek, které pro kladné rozhodnutí vyžaduje ust. § 39 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti. Ke dni rozhodování úřadu práce i žalovaného tak byl dán důvod pro zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu.

Krajský soud k opakovanému tvrzení žalobce, že řízení bylo zahájeno z úřední moci podotýká, že tímto postupem bylo zahájeno řízení o nezařazení žalobce do seznamu uchazečů o zaměstnání, řízení ve věci nároku na podporu v nezaměstnanosti bylo zahájeno dne 12.1.2011 podáním žádosti žalobce o podporu v nezaměstnanosti.

Z důvodů výše uvedených krajský soud žalobu jako nedůvodnou dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Na okraj krajský soud ještě podotýká, že pokud by Městský soud v Praze dospěl k závěru, že pracovní poměr žalobce skutečně skončil, jak žalobce tvrdí, ke dni 11.1.2011, nebo v jiný den, který předcházela jeho žádosti o zprostředkování práce, pak by bylo třeba zákonným způsobem revokovat i usnesení, kterým bylo ukončeno řízení o poskytnutí podpory v nezaměstnanosti.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení před krajským soudem žalobce úspěch neměl, žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval. Vzhledem k tomu bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V Hradci Králové dne 31. října 2013

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu